

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.259 van 19 mei 2015
in de zaak A. 215.737/VII-39.382.**

In zake : 1. Charles DE REYT
 2. Catharina SLENDERS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Tom Huygens en Pieter Henkens
 kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
 Vijfstraten 57
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Els Empereur

Tussenkommende partij :
de BVBA SUMMERFESTIVAL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Van Heuven en Dorien Geeroms
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Cogels Osylei 61
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 4 mei 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 24 april 2015 “waarbij aan de BVBA Summerfestival de geluidsnormen worden goedgekeurd zoals geformuleerd in de argumentatie, voor het organiseren van het muzikfestival ‘Summerfestival 2015’, dat doorgaat op 4 en 5 juli 2015 telkens van 11.00 uur tot 24.00 uur en de soundcheck op 3 juli 2015 van 19.00 uur tot

21.00 uur op terrein Middenvijver, Blancefloerlaan zn, 2050 Antwerpen, en dit onder de geluidsvoorwaarden bepaald in het besluit”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 mei 2015.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Huygens, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Els Empereur, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Dirk Van Heuven, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De betwisting betreft het “Summerfestival”, een jaarlijks muziekfestival dat dit jaar zou plaatsvinden op 4 en 5 juli aan de Antwerpse Linkeroever op een terrein gekend als “Middenvijver”. Voorheen werd het festival, net als het festival Laundry Day van dezelfde organisator, georganiseerd op opeenvolgende andere locaties, die niet langer geschikt of beschikbaar zijn.

3.2. Het terrein “Middenvijver” is volgens het gewestplan grotendeels bestemd tot woonuitbreidingsgebied, maar werd daar nooit toe aangewend. Het stadsbestuur heeft eigen plannen met het gebied, waarin ook de organisatie van de festivals past, en wil het terrein middels een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan herbestemmen tot recreatiegebied.

3.3. Op 12 juni 2013 sluiten de NV Waterwegen en Zeekanaal, eigenaar van het terrein, en de BVBA Docking Station, een vennootschap verbonden met de BVBA Summerfestival, een concessieovereenkomst met het oog op de inrichting en exploitatie van een terrein bestemd voor evenementen, waaronder concerten en festivals, evenals voor de daarbij horende nevenactiviteiten, waaronder parking en camping. Het is de concessionaris tevens toegestaan om het terrein al dan niet in samenwerking met culturele centra of andere organisaties, andere culturele, sportieve of recreatieve activiteiten op het terrein te ontplooien. De concessie wordt toegekend voor een termijn van 20 jaar.

3.4. Bij besluit van 19 juli 2013 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen “principieel dat Middenvijver in aanmerking kan komen voor een beperkt aantal muziektifestiviteiten op voorwaarde dat de stad mede betrokken wordt of kan participeren tussen de grondeigenaar en de huidige concessionaris”.

3.5. Vervolgens keurt de gemeenteraad van de stad Antwerpen op 22 september 2014 het convenant goed omtrent “een publiek-private samenwerking met Docking Station bvba, Laundry Day nv en Summerfestival bvba [...] omtrent een recreatieve cluster binnen het gebied ‘Middenvijver’”.

3.6. Op 30 januari 2015 neemt het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen drie beslissingen omtrent het kwestieuze muziektifestival :

- het college keurt “in afwachting van een definitieve recreatieve bestemming van het terrein, met toepassing van artikel 4.4.4 van de Vlaamse codex ruimtelijke

ordering, een tijdelijke stedenbouwkundige vergunning goed [...] voor een periode van een jaar, ingaand op de dag van de beslissing voor een gebruikswijziging van het terrein in functie van het occasioneel organiseren van een activiteit die past binnen het sociaal-culturele of recreatief medegebruik [...]”;

- aan de BVBA Summerfestival wordt onder voorwaarden de milieuvergunning verleend voor de “tijdelijke opslag van gassen en het gebruik van generatoren”;

- de organisatie van “Summerfestival, [...], op zaterdag 4 en zondag 5 juli 2015 op het terrein Middenvijver [wordt goedgekeurd], dit onder voorwaarde dat de organisatie alle voorwaarden die haar opgelegd zullen worden, zal naleven [waaronder] de afspraken omschreven in de convenant (inzake op- en afbouw, afsluiten domein, mobiliteit,...) en de milderende maatregelen zoals omschreven in de passende beoordeling natuur”.

3.7. Met de thans bestreden beslissing van 24 april 2015 wordt aan de BVBA Summerfestival toelating gegeven voor het organiseren van een muziekactiviteit met een geproduceerd geluidsniveau tot maximaal 100 dB(A) $L_{Aeq, 60min}$.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

“De aanvrager wenst gebruik te kunnen maken van de wettelijk maximaal toegelaten norm van 100 dB(A) $L_{Aeq, 60min}$.

Gezien de omvang van het evenement, op het drukste moment worden 35 000 bezoekers verwacht en er muziek wordt gespeeld op 8 podia is de vraag naar 100 dB(A) niet onlogisch.

Door de relatieve nabijheid van woongebieden bestaat er echter ook de kans op overdreven geluidshinder. Daarom is het aangewezen om maximale immissie-geluidsnormen (zowel in A als C weging) op te leggen om overdreven geluidsoverlast te voorkomen”.

Naast voorwaarden die gericht zijn op de bescherming van de bezoekers van het festival tegen gehoorschade, worden een aantal voorwaarden opgelegd “om de geluidsoverlast voor de omwonenden te beperken” :

“Door de manier van opstellen van de luidsprekers zorgt de inrichter of zijn

afgevaardigde ervoor dat ongewenste of buitensporige verspreiding van geluid naar de omgeving vermeden wordt.

De organisator zorgt ervoor dat er buiten het festivalterrein minstens drie permanente meetposten voor geluid worden opgesteld. Deze meetposten worden geplaatst op vooraf overeengekomen locaties en worden gekozen in functie van de ligging van de meest gevoelige (bewoonde) delen in de directe omgeving van de evenementensite.

Het geluidsniveau op het referentiemeetpunt (dak zwarte gebouw Regattawijk aan de Blancefloerlaan 301/309) wordt vastgesteld op maximaal 95 dB(C) gemeten als $L_{Aeq, 5 \text{ min}}$ en 80 dB(A) gemeten als $L_{Aeq, 5 \text{ min}}$.

De inrichters dienen zich strikt te houden aan de onderrichtingen van de toezichthouders zoals bepaald in artikel 16.3.1 van het decreet algemene bepalingen milieubeleid. In geval van overlast of klachten van omwonenden kunnen steeds strengere normen opgelegd worden.

De organisator zorgt voor de aanduiding van één verantwoordelijk persoon, hier verder geluidverantwoordelijke genoemd, die van de organisator het mandaat krijgt om, na overleg met en op vraag van de toezichthouders, het geluidsniveau aan te passen. Deze geluidverantwoordelijke moet tijdens het evenement permanent telefonisch bereikbaar zijn via een vaste telefoonlijn.

Het is raadzaam om bij voorbaat, door middel van een kort bericht in de brievenbussen, de omwonenden op de hoogte te stellen van de geplande activiteiten, met vermelding van datum, tijdsduur en eventuele hinder (bereikbaarheid van garages, geluidsoverlast) evenals de vermelding van de naam en het telefoonnummer van de verantwoordelijke inrichter(s)".

IV. Tussenkomenst

4. Met een ter zitting neergelegd verzoekschrift vraagt de BVBA Summerfestival om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

5. Zowel de verwerende partij als de tussenkommende partij betwisten de ontvankelijkheid van de vordering.

6. Er bestaat vooralsnog geen noodzaak om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over deze excepties dringt zich immers slechts op indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn, hetgeen, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

VI. Onderzoek van de vordering

7. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

Uiterst dringende noodzakelijkheid

8. De verzoekende partijen stellen dat zij tijdens de duur van het muziekfestival, dat vlak bij hun woningen zal plaatsvinden, zeer ernstige geluidshinder zullen ondervinden, dat uit een geluidsonderzoek dat zij door een erkend geluidsdeskundige hebben laten uitvoeren blijkt dat op hun woonplaats geluidsniveaus tot 80 dB(A) kunnen worden verwacht, dat daardoor de in het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) vastgestelde richtnormen “enorm” zullen worden overschreden en dat de bestreden beslissing geen voorwaarden bevat die effectief bescherming bieden tegen overdreven geluidshinder. Ook benadrukken zij dat wetenschappelijk onderzoek heeft aangetoond dat lawaaihinder bepaalde gezondheidsrisico's met zich meebrengt. Tweede verzoekster wijst op een aandoening aan het gehoor waardoor zij gedurende de festivaldagen “onvermijdelijk ondraaglijke en aanhoudende pijn” zal lijden.

Beoordeling

9. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij en de desgevallend tussenkomende partij(en).

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan

de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, Parl.St. Senaat 2012-2013, nr. 5-2277/1, 13).

10. Te dezen zullen de verzoekende partijen ongetwijfeld geluidshinder ondervinden door het kwestieuze muziekfestival dat in hun directe leefomgeving wordt georganiseerd. Zij maken met hun uiteenzetting evenwel niet aannemelijk dat de blootstelling aan geluidshinder, gedurende twee opeenvolgende festivaldagen op 4 en 5 juli 2015 van 11.00 uur tot 24.00 uur met een soundcheck op 3 juli 2015 van 19.00 uur tot 21.00 uur, leidt tot onherstelbare gezondheidsschade of andere onherroepelijke schadelijke gevolgen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond.

11. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

VII. Belangenafweging

12. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering niet is aangetoond, vervalt de noodzaak om uitspraak te doen over het

verzoek van de tussenkommende partij om overeenkomstig artikel 17, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State over te gaan tot een afweging van de bij de zaak betrokken belangen.

VIII. Kosten

13. De bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. Het verzoek van de BVBA Summerfestival tot tussenkomst in het administratief kort geding bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien mei tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron